

Sygn. akt VI Ka 223/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron SO Andrzej Wieja

Protokolant Katarzyna Witkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu B. F.

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016r.

sprawy M. W. ur. (...) we W.

s. W. i J. z domu S.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 8 stycznia 2016 r. sygn. akt II K 802/13

- I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynów z punktu VI części wstępnej (pokrzywdzona A. H.) z punktu VII części wstępnej (pokrzywdzone J. I. (1) i J. I. (2)) i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu;
- II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonego M. W.;
- III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 223/16

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 7 stycznia 2013 roku w N. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu J. S. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nim i podaniu się przez nieustaloną osobę za jego syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od J. S. kwoty 12.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jego syna w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził J. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 12.000 zł, odbierając od niego wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

II. w czasie i miejscu jak w pkt I, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu M. D. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej wnuka, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od M. D. kwoty 25.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej wnuka w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził M. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

III. w czasie i miejscu jak w pkt I, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu K. T. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej wnuka, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za uczestnika wypadku komunikacyjnego oraz zażądaniu od K. T. kwoty 19.000 zł w zamian za odstąpienie innej osoby od złożenia zawiadomienia o spowodowaniu wypadku komunikacyjnego przez jej wnuka, usiłował doprowadzić K. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 19.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nieprzekazanie przez nią wskazanej kwoty,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

IV. w dniu 8 stycznia 2013 roku w K. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu W. K. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej wnuka, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od W. K. kwoty 15.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej wnuka w związku ze spowodowaniem przez niego wypadku komunikacyjnego, doprowadził W. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy

w kwocie 15.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

V. w dniu 11 stycznia 2013 roku w K. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu A. L. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od A. L. kwoty 35.000 zł przeznaczonej na zawarcie ugody z pokrzywdzonymi w związku ze spowodowaniem przez jej syna wypadku komunikacyjnego, usiłował doprowadzić A. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 35.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nieprzekazanie przez nią wskazanej kwoty,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

VI. w czasie i miejscu jak w pkt V, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu A. H. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od A. H. kwoty 46.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej wnuka w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził A. H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 46.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

VII. w dniu 16 stycznia 2013 roku w O. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu J. I. (1) w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną za osobę funkcjonariusza policji, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za jej syna oraz zażądaniu od niej kwoty 30.000 zł w zamian za odstąpienie przez inną osobą od złożenia zawiadomienia w związku ze spowodowaniem przez jej syna wypadku komunikacyjnego, doprowadził J. I. (1)

i J. I. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 30.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

VIII. w dniu 17 stycznia 2013 roku w D. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu G. B. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej kuzyna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od G. B. kwoty 1.600 Euro oraz 15.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej kuzyna w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził G. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 21.576 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

IX. w dniu 21 stycznia 2013 roku w J. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu J. Ł. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nim i podaniu się przez nieustaloną osobę za jego zięcia oraz zażądaniu od J. Ł. kwoty 30.000 zł w zamian za odstąpienie przez inną osobą od złożenia zawiadomienia w związku ze spowodowaniem przez jego zięcia wypadku komunikacyjnego, doprowadził J. Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 30.000 zł, odbierając od niego wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

X. w dniu 25 stycznia 2013 roku w Z. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu A. G. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od A. G. kwoty 35.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej syna w związku ze spowodowaniem przez niego wypadku komunikacyjnego, doprowadził A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 35.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XI. w dniu 29 stycznia 2013 roku w L. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu H. Ł. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę jako funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od H. Ł. kwoty 8.000 zł oraz 370 Euro w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej syna, doprowadził H. Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 9.550,30 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XII. w czasie i miejscu jak w pkt XI, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu S. J. (1) oraz J. J. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nimi i podaniu się przez nieustaloną osobę za ich wnuka oraz zażądaniu od nich kwoty 20.000 zł w zamian za odstąpienie przez inną osobę od złożenia zawiadomienia w związku ze spowodowaniem przez ich wnuka wypadku komunikacyjnego, usiłował doprowadzić S. J. (1) oraz J. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 20.000, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zaniechanie przez nich przekazania pieniędzy

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

XIII. w dniu 30 stycznia 2013 roku w Ś. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu E. K. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od E. K. kwoty 47.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej syna w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził E. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 47.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XIV. w dniu 1 lutego 2013 roku w W. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu L. L. oraz Z. L. w błąd polegającego na telefonicznym skontaktowaniu się z nimi i podaniu się przez nieustaloną za osobę funkcjonariusza policji, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za ich zięcia oraz zażądaniu od nich kwoty 24.500 zł w zamian za odstąpienie przez inną osobą od złożenia zawiadomienia w związku ze spowodowaniem przez ich zięcia wypadku komunikacyjnego, usiłował doprowadzić L. L. oraz Z. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 24.500, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zaniechanie przekazania przez nich pieniędzy,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

XV. w dniu 6 lutego 2013 roku w D. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu S. J. (2) oraz Z. J. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nimi i podaniu się przez nieustaloną osobę za ich zięcia oraz zażądaniu od nich kwoty 25.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jego zięcia w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził S. J. (2) oraz Z. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25.000 zł, odbierając od nich wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XVI. w czasie i miejscu jak w pkt XV, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu I. Ż. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej wnuczkę, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od I. Ż. kwoty 11.000 zł przeznaczonej na zawarcie ugody z pokrzywdzonymi w związku ze spowodowaniem przez jej wnuczkę wypadku komunikacyjnego, doprowadził I. Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 11.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XVII. w dniu 8 lutego 2013 roku w G. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu M. M. (1) w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od M. M. (1) kwoty 30.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej syna w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził M. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 16.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XVIII. w dniu 12 lutego 2013 roku w B. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu A. C. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę jako funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od A. C. kwoty 31.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej syna w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził A. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 33.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XIX. w dniu 18 lutego 2013 roku w L. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu J. Ż. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od J. Ż. kwoty 17.500 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej syna w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził J. Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 17.500 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XX. w dniu 21 lutego 2013 roku w N. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu A. W. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od A. W. kwoty 26.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej syna w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził A. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 10.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XXI. w dniu 25 lutego 2013 roku w C. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu I. F. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej zięcia oraz zażądaniu od I. F. kwoty 16.000 Euro w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej zięcia w związku ze spowodowaniem przez niego wypadku komunikacyjnego, usiłował doprowadzić I. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 66.400 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zaniechanie przekazania przez nią pieniędzy,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

XXII. w dniu 27 lutego 2013 roku w N. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu G. M. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od G. M. kwoty 30.000 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie jej syna w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego, doprowadził G. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 7.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XXIII. w dniu 28 lutego 2013 roku w K. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu G. W. w błąd polegającym na telefonicznym skontaktowaniu się z nią i podaniu się przez nieustaloną osobę za jej wnuka oraz zażądaniu od niej kwoty 22.000 zł w zamian za odstąpienie od złożenia przez inną osobę zawiadomienia o spowodowaniu przez jej wnuka wypadku komunikacyjnego, doprowadził G. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 22.000 zł, odbierając od niej wskazaną kwotę, a następnie przekazując ją innej nieustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

XXIV. w dniu 6 marca 2013 roku w B. oraz innych miejscowościach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu L. J. w błąd polegającym na podaniu się przez nieustaloną osobę za jej syna, a także podaniu się przez inną nieustaloną osobę za funkcjonariusza policji oraz zażądaniu od L. J. kwoty 26.500 zł w zamian za odstąpienie od skierowania wniosku

o tymczasowe aresztowanie jej syna, usiłował doprowadzić L. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 26.500 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zaniechanie przez L. J. przekazania pieniędzy,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 8 stycznia 2016r. sygn. akt IIK 802/13:

1. uznał oskarżonego M. W. za winnego czynów opisanych w punkcie I, II, III, IV, VIII, X, XI, XII, XIII, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XIV części wstępnej wyroku stanowiących ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
2. uniewinnił oskarżonego M. W. od popełnienia zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie V, VI, VII, IX, XIV części wstępnej wyroku,
3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 06.03.2013r. do dnia 22.05.2013r.,
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązki naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:
 - J. S. kwoty 12.000 złotych,
 - M. D. kwoty 25.000 złotych,
 - G. B. kwoty 21.576 złotych,

- A. G. kwoty 35.000 złotych,
- H. Ł. kwoty 9.550,30 złotych,
- E. K. kwoty 47.000 złotych,
- Z. J. kwoty 25.000 złotych,
- I. Ż. kwoty 11.000 złotych,
- M. M. (1) kwoty 16.000 złotych,
- A. C. kwoty 33.000 złotych,
- J. Ż. kwoty 17.500 złotych,
- A. W. kwoty 10.000 złotych,
- G. M. kwoty 7.000 złotych,
- G. W. kwoty 22.000 złotych,

5. na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. W. na rzecz W. K. obowiązek zapłaty kwoty 15.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 20.08.2013r. do dnia zapłaty,

6. na podstawie art. 415 § 2 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania powództwo cywilne złożone przez J. I. (2),

7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów na szkodę A. L., A. H., J. I. (1), J. Ł., L. L. oraz Z. L., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a w szczególności zeznania pokrzywdzonych, wykazy połączeń telefonicznych oraz miejsc logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonego oraz oględziny notesu i urządzenia do nawigacji samochodowej, a także wyjaśnienia oskarżonego, prowadzą do wniosku, iż popełnił on zarzucane mu przestępstwa.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia we wskazanym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony za pośrednictwem obrońcy. Na podstawie art. 427§2 i 438 pkt 1 i 2 kpk powyższemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego:

- art. 13§1 w zw. z art. 286§1kk poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w przyjęciu, że przypisane oskarżonemu, a opisane w pkt III, XII, XXI oraz XXIV części wstępnej wyroku czyny wyczerpują znamiona forma stadialnej usiłowania popełnienia przestępstwa z art. 286§1kk, podczas gdy brak jest przesłanek do uznania, że oskarżony swoim działaniem „bezpośrednio zmierzał do dokonania” inkryminowanych czynów,

- art. 60§3kk poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy oskarżony swoją postawą – tj. złożonymi wyjaśnieniami, w ramach których podał wszelkie znane mu okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym te dotyczące osób współdziałających, nieznanie wcześniej organom ścigania, co umożliwiło m.in. zatrzymanie i osądzenie S. Ł. i innych

osób (vide dokumenty zaliczone w poczet materiału dowodowego akta Prokuratury Okręgowej w Poznaniu oraz Sądu Okręgowego w Płocku oraz wyjaśnienia oskarżonego z dnia 21 maja 2013r.).

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku:

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk poprzez zaniechanie rozważenia w toku wyrokowania części środków dowodowych, a także zaniechanie wyjaśnienia faktu odmowy uznania części materiału dowodowego za wiarygodny, oraz oparcie się przez Sąd I instancji na niekompletnym materiale dowodowym, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę Wyroku – tj. uznanie, że oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt I, II, IV, X, XI, XV, XVI, XVII, XVIII, XXIII części wstępnej wyroku, mimo, iż pokrzywdzeni nie tylko nie rozpoznali oskarżonego, lecz w kilku przypadkach opisywali sprawcę jako mężczyznę o zupełnie innym wyglądzie niż oskarżony M. W., a w jednym przypadku (pkt XXIII) pokrzywdzona G. W. zeznała, że kurierów miało być dwóch jednocześnie (a żadnym z nich nie był oskarżony).

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez brak poczynienia ustaleń w przedmiocie wysokości szkody – tj. w celu zweryfikowania prawdziwości twierdzeń (oświadczeń) pokrzywdzonych co do wysokości kwot pieniędzy, jakie mieli przekazywać, a należy mieć na względzie, że część z pokrzywdzonych zeznała, iż dokonywali wypłat z kont bankowych - jednakże zebrany materiał dowodowy nie potwierdza tych okoliczności.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu, a ujętych w pkt I, II, III, IV, X, XI, XII, XV, XVI, XVII, XVIII, XXI, XXIII oraz XXIV części wstępnej wyroku zarzutów, a w pozostałym zakresie przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W części zasadna była apelacja prokuratora zaś apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności odniesie się do apelacji obrońcy oskarżonego, jako dalej idącej.

Skarżący podnosi iż w zakresie czynów opisanych w pkt III, XII, XXI i XXIV oskarżony poczynił jedynie przygotowania do popełnienia czynu zabronionego, co zwalniałoby go z odpowiedzialności za czyny opisane w przywołanych wcześniej punktach.

Przede wszystkim ocenić należy, analizując charakter czynów jakich dopuścił się oskarżony, gdzie leży granica między usiłowaniem, a przygotowaniem, która za każdym razem winna poddana być obiektywnej ocenie w odniesieniu do realiów sprawy i danego czynu. Koresponduje z tym pogląd wyrażony w doktrynie: „oparte na charakterze zagrożenia dla dobra prawnego rozróżnienie pomiędzy przygotowaniem a usiłowaniem ma charakter obiektywny. Ze względu na to, że badany charakter zagrożenia (abstrakcyjne czy realne) ma odnosić się do konkretnego dobra prawnego stanowiącego znamię typu czynu zabronionego, bezpośrednio zmierzanie do dokonania, jako znamię usiłowania, można ustalić tylko w związku z realizacją określonego czynu zabronionego.”(A. Zoll [red.] Kodeks Karny. Część. Ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k. wyd. IV LEX 2012). Istotne tutaj jest, czy działanie oskarżonego doprowadziło do przekształcenia zagrożenia abstrakcyjnego w realne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2007r. II KK 322/06, OSNwSK 2007, z.1, poz. 1964). Rozróżnienie między formą stadialną przygotowania, a usiłowania jest w rozpatrywaniu niniejszego zarzutu kluczowe. Bardzo dobrze oddaje to Sąd Najwyższy w swoim Wyroku z dnia 9 września 1999r., III KKN 704/89 (Prok. i Pr. 2000, z. 2, poz. 2), który określił iż: „Wyjaśnienie różnicy pomiędzy przygotowaniem, a usiłowaniem sprowadza się do ustalenia, czy zachowanie sprawcy było abstrakcyjnym czy też konkretnym zagrożeniem dla chronionego prawem dobra. Przygotowanie to stworzenie warunków do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, które może przybierać różne formy, takie jak np. przysposobienie środków, zbieranie informacji, wejście w porozumienie z inną osobą czy sporządzanie planu działania. Usiłowanie zaś, to coś więcej, bowiem sprawca w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim

zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania. Usiłowanie jest zatem bardziej konkretne niż przygotowanie, a zagrożenie dobra chronionego staje się realne”.

Skarżący w swojej argumentacji podnosi iż oskarżony wyraził jedynie zamiar popełnienia czynu zabronionego, jednak nie podjął on żadnych dalszych czynności, które mogłyby wskazywać iż bezpośrednio zmierzał do dokonania zarzucanych mu czynów. Uzasadnienie tego zarzutu nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż z dokumentacji dowodowej zawartej w aktach sprawy jawi się jasnym iż oskarżony nie tylko wyraził zamiar, ale podjął bezpośrednio działania zmierzające do zrealizowania czynów. Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości iż przygotowanie miałyby miejsce tylko i wyłącznie, jeśli oskarżony uzyskałby informację, gdzie ma się stawić, jednakże nie podjąłby żadnych dalszych kroków, w szczególności nie przemieścił się w pobliże miejsca popełnienia czynów. Oskarżony jednak w swoich zeznaniach jasno wskazuje, że w opisanych w pkt III, XII, XXI i XXIV przypadkach był już w konkretnej miejscowości, (k. 46-50), co zauważa także obrońca w swojej apelacji, gotowy do podjechania we wskazane miejsce i do odbioru pieniędzy. Mieć na uwadze należy kilkietapowy sposób działania oskarżonego, do którego zadania należało przyjechanie w umówione miejsce, oczekiwanie na dalsze instrukcje, odebranie pieniędzy, a następnie ich przekazanie wskazanej osobie. Jasnym jawi się więc, że w niniejszych realiach usiłowanie dokonania czynów rozpoczynało się już wówczas, gdy oskarżony mając zamiar realizacji odbioru pieniędzy już bezpośrednio kierował się do wskazanej miejscowości, gdzie mieszkała dana pokrzywdzona osoba. Nie ulega więc wątpliwości, że swoim działaniem w zakresie czynów opisanych w pkt III, XII, XXI i XXIV bezpośrednio zmierzał do dokonania czynów zabronionych.

Bezasadny był również zarzut niezastosowania art. 60 § 3 k.k.

Skarżący wskazuje w apelacji na postawę oskarżonego, który złożył w toku postępowania przygotowawczego obszerne wyjaśnienia, podając wszystkie informacje, jakie były mu wiadome, doprowadzając tym samym do ujęcia innych osób będących współsprawcami zarzucanych mu czynów zabronionych. Pomija jednak istotną okoliczność, którą trafnie wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia, a która jest jedną z kluczowych kwestii przy zastosowaniu instytucji wynikającej z przepisu art. 60 § 3 k.k., mianowicie iż o ile w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznawał się do wszystkich zarzucanych mu czynów, o tyle na rozprawie głównej przed Sądem I Instancji przyznał się tylko do popełnienia tych czynów, w przypadku których odbierał pieniądze od pokrzywdzonych oraz tych zapisanych w jego zeszycie (k. 1174-1175). Zarówno doktryna, jak i judykatura wskazują, że zmienna postawa charakteryzująca się ujawnieniem wymaganych informacji na etapie postępowania przygotowawczego, a następnie odwołania ich w dalszych etapach postępowania nie zasługuje na nadzwyczajne złagodzenie kary (por. A. Zoll [red.] Kodeks Karny. Część. Ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k. wyd. IV LEX 2012). Pogląd ten został ugruntowany w Postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011r., V KK 350/10 (Biul. PK 2011, z 4, poz. 31): „warunkiem stosowania art. 60 § 3 k.k. jest właściwa - a nie instrumentalna - postawa i prawdomówność ujawniającego oraz że tym bardziej nie może liczyć na nadzwyczajne złagodzenie kary sprawca, który na pewnym etapie postępowania przygotowawczego zachował się w sposób przewidziany w art. 60 § 3 k.k., a następnie odwołał swoje dotychczasowe wyjaśnienia.” Od oskarżonego, który liczy na nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie przepisu z art. 60 § 3 k.k. wymagana jest konsekwentna postawa. W rozpatrywanej sprawie jasnym jawi się, jak prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy, iż przyznając się tylko do części zarzucanych mu czynów oskarżony dążył do umniejszenia swojej odpowiedzialności. Wobec zmiennej postawy M. W. zasadnie nie skorzystano z instytucji wyrażonej w przywołanym powyżej przepisie, ponieważ nie spełnił on obligatoryjnych dla niego przesłanek. Dodać do tego ponadto należy, że nawet w postępowaniu przygotowawczym podczas pierwszych przesłuchań oskarżony nie mówił o wszystkich popełnionych przestępstwach, lecz tylko o niektórych (k. 39-40, k. 48-50) i dopiero podczas kolejnych przesłuchań uzupełniał swoje wyjaśnienia. Ta okoliczność jest kolejną, która wyklucza zastosowanie wobec niego art. 60§3 kk.

Za nietrafne należy uznać zarzuty naruszenie prawa procesowego.

Sąd II Instancji analizując zaskarżone orzeczenie nie dopatrywał się naruszenia art. 4 k.p.k. Art. 4 k.p.k. wyznacza standardy procesu i określa jego założenia. Nie może on stanowić samodzielnej podstawy zarzutu odwoławczego bez wskazania konkretnego przepisu, który stanowiłby jego realizację. Obrońca w swojej apelacji ograniczył się tylko

do sformułowania obrazu zasady prawdy materialnej oraz obiektywizmu nie wskazując naruszonych konkretnych przepisów prawa procesowego (zob. Siwiecki Dariusz „Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz i orzecznictwo” wyd. III WK2016)

Zarzut obrazu art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58).

Chybione jest wskazanie naruszenia art. 410 k.p.k. Skarżący nie wskazał jakie dowody, nieujawnione podczas rozprawy głównej, stanowiły podstawę wyrokowania lub, że Sąd Rejonowy wydając orzeczenie powołał się na dowody nieistniejące (por. Wyrok SN z 30 lipca 1979r., III KR 196/79, OSPNG 1980, nr 3, poz. 43, LEX nr 17185).

Bezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Sąd II Instancji popiera argumentację Sądu Rejonowego wskazując, iż podstawa prawna wyroku została prawidłowo wyjaśniona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia oraz w sposób dostateczny wykazano jakie fakty zostały przez Sąd I Instancji uznane za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, że zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy uwiarygadnia w pełni wersję wydarzeń iż to oskarżony dopuścił się przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów.

Odnośnie czynu opisanego w pkt I części wstępnej zaskarżonego wyroku oskarżony przyznał się do jego popełnienia w toku postępowania przygotowawczego (k. 46-50, k.51-55, k. 91, k. 95, k. 711-713, k. 965, k. 968). Na jego sprawstwo wskazuje też zapis w notatniku oskarżonego iż dnia 7 stycznia 2013r. odebrał on wypłatę od pracodawcy (k. 18, k. 908). Jego obecność w N. potwierdza również zapis w nawigacji samochodowej (k. 19). Zdjęcia ujawnione w aparacie fotograficznym należącym do oskarżonego uwiarygadniają dodatkowo fakt, iż odebrał on pieniądze w tym dniu (k. 911). Pokrzywdzony J. S. zeznał, że osoba która zgłosiła się po pieniądze podała, że nazywa się M. M. (2) (k. 391-393). Nadto podczas okazania pokrzywdzony wskazał, oskarżonego jako osobę najbardziej podobną do sprawcy czynu (k. 477-478). Powyższe okoliczności uwiarygadniają sprawstwo oskarżonego, co do zarzucanego mu czynu.

W przypadku czynu opisanego w pkt II części wstępnej zaskarżonego wyroku oskarżony przyznał się do jego popełnienia w toku postępowania przygotowawczego (k. 46-50, k.51-55, k. 91, k. 95, k. 711-713, k. 965, k. 968). Na jego sprawstwo wskazuje też zapis w notatniku oskarżonego iż dnia 7 stycznia 2013r. odebrał on wypłatę od pracodawcy (k. 18, k. 908). Zdjęcia ujawnione w aparacie fotograficznym należącym do oskarżonego uwiarygadniają dodatkowo fakt, iż odebrał on pieniądze w tym dniu (k. 911). Jego obecność w N. potwierdza również zapis w nawigacji samochodowej (k. 19). Podczas okazania M. D. z całą pewnością wskazała na oskarżonego, jako osobę, która odbierała od niej pieniądze (k. 479-478).

Na sprawstwo oskarżonego czynu opisanego w pkt IV części wstępnej zaskarżonego wyroku wskazuje zapis w notatniku oskarżonego iż dnia 8 stycznia 2013r. odebrał on wypłatę od pracodawcy (k. 18, k. 908). Podczas okazania W. K. rozpoznała oskarżonego jako osobę, której przekazała pieniądze (k. 295).

Sprawstwo oskarżonego, co do czynu opisanego w pkt X części wstępnej zaskarżonego wyroku zostało uwiarygodnione przez fakt iż pokrzywdzona A. G. zeznała iż osoba, która miała odebrać od niej pieniądze nazywała się M. M. (2) (k. 341-342), co zbieżne jest ze sposobem działania oskarżonego. Nadto podczas okazania rozpoznała ona oskarżonego, jako osobę, której wręczyła pieniądze (k. 349-350).

Odnosnie czynu opisanego w pkt XI części wstępnej zaskarżonego wyroku oskarżony przyznał się do jego popełnienia w toku postępowania przygotowawczego (k. 46-50, k.51-55, k. 91, k. 95, k. 711-713, k. 965, k. 968). Nadto pokrzywdzona H. Ł. zeznała iż pieniądze miała od niej odebrać osoba, która przedstawi się jako M. M. (2). W trakcie wydawania pieniędzy osoba odbierająca je faktycznie tak się przedstawiła (k. 35-37). W toku eksperymentu procesowego oskarżony wskazał jednoznacznie miejsce, w którym popełnił dokonał czynu zabronionego (k. 42).

Na sprawstwo oskarżonego czynu opisanego w pkt XV części wstępnej zaskarżonego wyroku wskazuje fakt iż przyznał się on do zarzucanego mu czynu (k. 46-50, k.51-55, k. 91, k. 95, k. 711-713, k. 965, k. 968). Uwiarygadnia to również zapis w notatniku oskarżonego oznaczający datę 6 lutego 2013r. z zapiskiem D. (k. 19, k. 909). Jego obecność w tym dniu w D. potwierdza zapis w nawigacji samochodowej (k. 19). Nadto z zeznań pokrzywdzonego S. J. (2) wynika jednoznacznie iż miał przekazać pieniądze osobie, która poda mu hasło (...). Pokrzywdzony przekazał je następnie osobie, która faktycznie tak się przedstawiła. Mając na uwadze sposób działania oskarżonego jasnym jawi się iż zasadne jest przypisanie mu sprawstwa w zakresie tego czynu (k. 682-685).

Także, co do czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej zaskarżonego wyroku jego sprawstwo zostało w ocenie Sądu Okręgowego w pełni uwiarygodnione poprzez fakt przyznania się do zarzucanego mu czynu (k. 46-50, k.51-55, k. 91, k. 95, k. 711-713, k. 965, k. 968), zapis w notatniku oskarżonego, gdzie datę 6 lutego 2013r. oznaczono zapiskiem D. (k. 19, k. 909), jak również zapis w nawigacji samochodowej (k. 19). Mając na uwadze sposób działania oskarżonego, oraz fakt iż w tym samym dniu dopuścił się w D. czynu zabronionego wobec S. J. (2), jasnym jawi się iż zasadne jest przypisanie mu sprawstwa w zakresie tego czynu.

Sprawstwo oskarżonego, co do czynu opisanego w pkt XVII części wstępnej zaskarżonego wyroku zostało uwiarygodnione przez fakt iż przyznał się on, że czynów zabronionych dopuszczał się także w G. (k. 46-50, k.51-55, k. 91, k. 95, k. 711-713, k. 965, k. 968), zapis w notatniku, gdzie datę 8 lutego 2013r. oznaczono zapiskiem G. (k. 19, k. 909). Nadto sposób działania opisany przez pokrzywdzoną M. M. (1) (k. 782-783) jest identyczny ze sposobem działania oskarżonego. Powyższe prowadzą do jednoznacznej konkluzji iż zasadne jest przypisanie oskarżonemu sprawstwa tego czynu.

Odnosnie czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku na sprawstwo M. W. wskazują zeznania pokrzywdzonej, A. C., która mówiła, że pieniądze miała oddać osobie, która przedstawi się jej, jako M. M. (2), i osoba, która owe pieniądze odebrała faktycznie tak się przedstawiła (k. 6-7). Sposób działania oraz fałszywe dane osobowe są identyczne ze sposobem działania oskarżonego oraz faktem iż dopuszczając się czynów zabronionych posługiwał się on danymi M. M. (2). Nadto jego sprawstwo odnośnie tego czynu uwiarygadnia fakt iż w nawigacji samochodowej znajdują się zapisy iż przebywał on w B. (k. 19).

W przypadku czynu opisanego w pkt XXIII części wstępnej zaskarżonego wyroku oskarżony przyznał się do jego popełnienia w toku postępowania przygotowawczego (k. 46-50, k.51-55, k. 91, k. 95, k. 711-713, k. 965, k. 968). Na jego sprawstwo wskazuje też zapis w notatniku oskarżonego iż dnia 28 lutego 2013r. odebrał on wypłatę od pracodawcy, nadto oznaczył ten fakt zapiskiem K. (k. 19, k. 907). Jego obecność w tym dniu w K. potwierdza zapis w nawigacji samochodowej (k. 19). Nadto z zeznań pokrzywdzonej G. W. wynika iż osoba, która odbierała pieniądze podpisała się na pokwitowaniu jako M. M. (2) (k. 355-360).

Odnosząc się do argumentacji skarżącego dotyczącej nierozpoznania przez niektórych pokrzywdzonych oskarżonego w trakcie postępowania sądowego wskazać należy, iż przywoływał on zeznania złożone w drodze pomocy sądowej, które to były składane niemal rok po zaistniałych zdarzeniach. Pokrzywdzeni to osoby starsze, cierpiące na związane z wiekiem dolegliwości. Jasnym jawi się więc, że nie można oczekiwać od takiej osoby, by pamiętała dokładnie zaistniałe zdarzenia, w których uczestniczyła, dlatego większy walor wiarygodności mają dla Sądu Odwoławczego zeznania złożone niezwłocznie pod zdarzeniami jakie ich dotyczyły. Nadto wskazać należy iż podczas tych przesłuchań pokrzywdzeni podtrzymywali złożone wcześniej zeznania, czyli te, które były składane bezpośrednio po dokonaniu wobec nich oszustwa, a które jawią się dla Sądu jako najbardziej wiarygodne. Nie jest też tak, że podawana przez niektórych pokrzywdzonych okoliczność, że osoba odbierająca pieniądze była w towarzystwie innych osób podważa

sprawstwo oskarżonego. Oskarżony przyznawał, że nie za każdym razem na miejsce przestępstwa jechał sam, choć twierdził, że jadący z nim kolega nie uczestniczył w przestępstwie (k. 965).

Mając na uwadze powyższe za całkowicie bezzasadne należy uznać kwestionowanie stanu faktycznego w zakresie sprawstwa oskarżonego, co do przypisanych mu czynów.

Za chybiony należy uznać zarzut braku poczynienia ustaleń w przedmiocie szkody. Rację ma skarżący iż kwestionowanie wysokości szkody byłoby w realiach niniejszej sprawy wysoce niestosowne, tym bardziej, że jak wykazano wyczerpująco w powyższych rozważaniach, zeznaniom pokrzywdzonych Sąd I Instancji, a także Sąd Okręgowy przydał w pełni walor wiarygodności. Skoro więc uznano je za wiarygodne, logiczna jest konkluzja iż za w pełni wiarygodną należy uważać też wysokość podawanej przez nich poniesionej szkody.

Sąd Odwoławczy uważa za w pełni zasadne wymierzenie oskarżonemu kary w wysokości 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności. Na aprobatę zasługuje pogląd wyrażony w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia iż przy wymiarze kary uwzględniono wielość zarzucanych oskarżonemu czynów, rozmiar wyrządzonej szkody oraz fakt iż gdyby nie zatrzymanie oskarżonego jego działalność trwałaby znacznie dłużej. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazuje iż M. W. wymierzono karę w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k., dlatego okres dwóch lat pozbawienia wolności nie jawi się jako rażąco surowy, a jednocześnie jest na tyle dotkliwy dla oskarżonego iż nie można też mówić o rażącej łagodności.

Za w pełni uzasadnione jednocześnie należy uznać orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. , a także rozstrzygnięcie powództwa cywilnego na podstawie art. 415 § 1 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sąd stosował przepisy kodeksu karnego w brzmieniu sprzed nowelizacji wchodzącej w życie 1.07.2015r.

Apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna.

Za prawidłowy w części należy uznać zarzut prokuratora błędu w ustaleniach faktycznych.

Utrzymany w mocy został wyrok Sądu I Instancji w części dotyczącej uniewinnienia od zarzutów sformułowanych w punktach V, IX, XIV części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt V części wstępnej zaskarżonego wyroku należy uznać za w pełni zasadne. Z zeznań A. L. jednoznacznie wynika iż osoba, która skontaktowała się z nią telefonicznie nie podała żadnych szczegółów odnośnie przekazania pieniędzy, ani też kto je odbierze (k. 599-600). Sąd Okręgowy zauważył, że nie podano danych (...), co mogłoby uwiarygadniać chociażby usiłowanie dokonania czynu zabronionego przez oskarżonego. Także z uwagi na fakt iż pieniądze nie zostały przekazane, brak jest informacji o wyglądzie osoby je odbierającej, który mógłby być zbieżny z wyglądem oskarżonego.

Zasadnie uniewinniono oskarżonego od czynu opisanego w pkt IX części wstępnej zaskarżonego wyroku, ponieważ jak trafnie Sąd Rejonowy zauważył w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia iż brak jest dowodów, by uznać sprawstwo i winę oskarżonego. Pokrzywdzony w swoich zeznaniach jednoznacznie wskazuje, że nie przyglądał się sprawcy i nie jest w stanie go opisać (k. 833-835). Nadto w trakcie rozprawy zdecydowanie nie rozpoznał oskarżonego jako tego, któremu wręczył pieniądze (k. 1483). Brak jest także informacji w notatniku oskarżonego oraz w zapisach z nawigacji, by oskarżony przebywał w J..

Odnosząc się do czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy podziela zdanie Sądu I Instancji iż oskarżonego należy uniewinnić od zarzucanego mu czynu. Pokrzywdzeni nie otrzymali żadnych szczegółów dotyczących przekazania pieniędzy, w szczególności tego kto je odbierze, co wyrazili jasno w swoich zeznaniach (k. 807-808, 814-815, 1377-1378). Brak jest również w notatniku oraz w zapisach nawigacji oskarżonego

informacji, by 1 lutego 2013r. pobierał wypłatę lub kierował się do W.. Wskazać również należy, że samo przyznanie się do winy oskarżonego nie może być jednoznacznym dowodem wskazującym iż dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Za trafne należało uznać zarzut skarżącego odnośnie uniewinnienia oskarżonego od czynów sformułowanych w pkt VI i VII części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Za zasadny należy uznać zarzut odnośnie czynu opisanego w pkt VI części wstępnej zaskarżonego wyroku. Rację ma skarżący że dotychczas ujawniony w tej sprawie materiał dowodowy wskazuje iż to oskarżony mógł dopuścić się zarzucanego mu czynu. Wskazują na to zapis w nawigacji samochodowej iż 11 stycznia 2013r. przebywał on w K. (k. 19), zapis w notesie oskarżonego iż 11 stycznia 2013r. otrzymał wypłatę (k. 19, k. 908), dane z logowania telefonu komórkowego (k. 519), zdjęcia ujawnione w aparacie fotograficznym należącym do oskarżonego (k. 912). Nadto w swoich zeznaniach A. H. podała opis osoby, która odbierała pieniądze, zbliżony do wyglądu oskarżonego (k. 604-608). Podczas przesłuchania w drodze pomocy sądowej pokrzywdzona twierdziła uprzednio, że „kurier wyglądał inaczej niż oskarżony”, zaraz jednak dodała „zresztą ślepa jestem co ja tam mogę widzieć” (k. 1338).

Również za zasadny należy uznać zarzut odnośnie czynu opisanego w pkt VII części wstępnej zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim z zeznań J. I. (1) jednoznacznie wynika iż po pieniądze miała się zgłosić osoba, która nazywać się będzie M. M. (2) (k. 920-23). Nadto w notatniku oskarżonego widnieje zapis iż za dzień 16 stycznia 2016r. otrzymał wypłatę (k. 18, k. 908). Także z dane logowania telefonu wskazują iż w tym dniu przebywał on w O. (k. 516) wykonując wielokrotnie połączenia w czasie w jakim dokonano zarzucanego mu czynu. Również opis osoby odbierającej pieniądze jest zbliżony do wyglądu oskarżonego.(k. 920-923). Podczas przesłuchania w drodze pomocy sądowej pokrzywdzona wskazywała na szereg cech zbieżnych z wyglądem oskarżonego a upływ czasu mógł uniemożliwić kategoriyczne rozpoznanie (k. 1254).

Uznając w pełni argumentację prokuratora odnośnie czynów opisanych w pkt VI i VII zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczących czynów opisanych w przywołanych wyżej punktach i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia do Sądu Rejonowego w Zgorzelcu wobec obowiązywania zasady ne peius (art . 454 § 1 k.p.k.).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I Instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia mając na uwadze wszystkie okoliczności, o których mowa powyżej, a które wskazane były w niniejszym uzasadnieniu. Sąd Okręgowy w żadnej mierze przy tym nie przesądza kierunku rozstrzygnięcia. Zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd I Instancji podda wnikliwej ocenie i wyda wyrok, który prawidłowo uzasadni zgodnie z wymogami z art. 424 k.p.k.

W pozostałej części zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Mając na uwadze iż oskarżony jest osobą bezrobotną, nie posiadającą znacznego majątku, Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Andrzej Wieja Andrzej Tekieli Tomasz Skowron